

ὁ Δικαιοπόλις αὐτουργὸς ἐστίν· φέρει δὲ τὸν μόσχον.

ὁ Δικαιοπόλις Ἀθηναῖός ἐστιν· οἰκεῖ δὲ ὁ Δικαιοπόλις οὐκ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἀλλὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς· αὐτουργὸς γὰρ ἐστίν. γεωργεῖ οὖν τὸν κλῆρον καὶ πονεῖ ἐν τοῖς ἀγροῖς. χαλεπὸς δὲ ἐστίν ὁ βίος· ὁ γὰρ κλῆρὸς ἐστὶ μικρὸς, μακρὸς δὲ ὁ πόνος. αἰεὶ οὖν πονεῖ ὁ Δικαιοπόλις καὶ πολλάκις στενάζει καὶ λέγει· “ὦ Ζεῦ, χαλεπὸς ἐστίν ὁ βίος· ἀτέλεστος γὰρ ἐστίν ὁ πόνος, μικρὸς δὲ ὁ κλῆρος καὶ οὐ πολὺν σῖτον παρέχει”. ἀλλὰ ἰσχυρὸς ἐστίν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἄοκνος. πολλάκις οὖν χαίρει· ἐλεύθερος γὰρ ἐστὶ καὶ αὐτουργὸς· φιλεῖ δὲ τὸν οἶκον. καλὸς γὰρ ἐστίν ὁ κλῆρος καὶ σῖτον παρέχει οὐ πολὺν ἀλλὰ ἱκανός.

ὁ Δικαιοπόλις μέγαν λίθον αἶρει καὶ ἐκ τοῦ ἀγροῦ φέρει.

ὁ Δικαιοπόλις ἐν τῷ ἀγρῷ πονεῖ· τὸν γὰρ ἀγρὸν σκάπτει. μακρὸς ἐστίν ὁ πόνος καὶ χαλεπός· τοὺς γὰρ λίθους ἐκ τοῦ ἀγροῦ φέρει. μέγαν λίθον αἶρει καὶ φέρει πρὸς τὸ ἔρμα. ἰσχυρὸς ἐστίν ὁ ἄνθρωπος ἀλλὰ πολὺν χρόνον πονεῖ καὶ μάλα κάμνει. φλέγει γὰρ ὁ ἥλιος καὶ κατατρίβει αὐτόν. καθίζει οὖν ὑπὸ τῷ δένδρῳ καὶ ἡσυχάζει οὐ πολὺν χρόνον. δι’ ὀλίγου γὰρ αἶρει ἑαυτὸν καὶ πονεῖ. τέλος δὲ καταδύνει ὁ ἥλιος. οὐκέτι οὖν πονεῖ ὁ Δικαιοπόλις ἀλλὰ πρὸς τὸν οἶκον βαδίζει.

μακρὸς ἐστίν ὁ πόνος καὶ χαλεπός. ὁ δὲ αὐτουργὸς οὐκ ὀκνεῖ ἀλλ’ αἰεὶ γεωργεῖ τὸν κλῆρον. καλὸς γὰρ ἐστίν ὁ κλῆρος καὶ πολὺν σῖτον παρέχει. χαίρει οὖν ὁ ἄνθρωπος· ἰσχυρὸς γὰρ ἐστὶ καὶ οὐ πολλάκις κάμνει.

ὁ μὲν Δικαιοπόλις ἐλαύνει τὸν βοῦν, ὁ δὲ δοῦλος φέρει τὸ ἄροτρον.

ὁ Δικαιοπόλις ἐκβαίνει ἐκ τοῦ οἴκου καὶ καλεῖ τὸν Ξανθίαν. ὁ Ξανθίας δοῦλός ἐστιν, ἰσχυρὸς μὲν ἄνθρωπος, ῥάθυμος δέ· οὐ γὰρ πονεῖ, εἰ μὴ πάρεστιν ὁ Δικαιοπόλις. νῦν δὲ καθεύδει ἐν τῷ οἴκῳ. ὁ οὖν Δικαιοπόλις καλεῖ αὐτὸν καὶ λέγει· “ἐλθὲ δεῦρο, ὦ Ξανθία. διὰ τί καθεύδεις; μὴ οὕτω ῥάθυμος ἴσθι ἀλλὰ σπεῦδε”. ὁ οὖν Ξανθίας βραδέως ἐκβαίνει ἐκ τοῦ οἴκου καὶ λέγει· “διὰ τί εἴ οὕτω χαλεπός, ὦ δέσποτα; οὐ γὰρ ῥάθυμός εἰμι ἀλλὰ ἤδη σπεῦδω”. ὁ δὲ Δικαιοπόλις λέγει· “ἐλθὲ δεῦρο καὶ βοήθει· λάμβανε γὰρ τὸ ἄροτρον καὶ φέρει αὐτὸ πρὸς τὸς ἀγρόν. ἐγὼ γὰρ ἐλαύνω τοὺς βοῦς. ἀλλὰ σπεῦδε· μικρὸς μὲν γὰρ ἐστίν ὁ ἀγρός, μακρὸς δὲ ὁ πόνος”.

ὁ Δικαιοπόλις λέγει· “σπεῦδε, ὦ Ξανθία, καὶ φέρε μοι τὸ ἄροτρον”.

ὁ μὲν οὖν Δικαιοπόλις ἐλαύνει τοὺς βοῦς. ὁ δὲ Ξανθίας ὀπισθεν βαδίζει καὶ φέρει τὸ ἄροτρον. δι’ ὀλίγου δὲ ὁ Δικαιοπόλις εἰσάγει τοὺς βοῦς εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ βλέπει πρὸς τὸν δοῦλον· ὁ δὲ Ξανθίας οὐ πάρεστιν· βραδέως γὰρ

βαίνει. ὁ οὖν Δικαιοπόλις καλεῖ αὐτὸν καὶ λέγει· “σπεῦδε, ὦ Ξανθία, καὶ φέρει μοι τὸ ἄροτρον”. ὁ δὲ Ξανθίας λέγει· “ἀλλὰ ἤδη σπεῦδω, ὦ δέσποτα· διὰ τί οὕτω χαλεπὸς εἶ;” βραδέως δὲ φέρει τὸ ἄροτρον πρὸς αὐτόν. ὁ οὖν Δικαιοπόλις ἄγει τοὺς βοῦς ὑπὸ τὸ ζυγὸν καὶ προσάπτει τὸ ἄροτρον. ἔπειτα δὲ πρὸς τὸν δοῦλον βλέπει· ὁ δὲ Ξανθίας οὐ πάρεστιν· καθεύδει γὰρ ὑπὸ τῷ δένδρῳ.

ὁ οὖν Δικαιοπόλις καλεῖ αὐτὸν καὶ λέγει· “ἐλθὲ δεῦρο, ὦ κατάρατε. μὴ κάθειυδε ἀλλὰ βοήθει. λάμβανε γὰρ τὸ σπέρμα καὶ ὅπισθεν βαδίζε”. ὁ μὲν οὖν δοῦλος τὸ σπέρμα λαμβάνει καὶ ὅπισθεν βαδίζει, ὁ δὲ δεσπότης καλεῖ τὴν Δημήτερα καὶ λέγει· “Ἰλαος ἴσθι, ὦ Δήμητερ, καὶ πλήθυνε τὸ σπέρμα”. ἔπειτα δὲ τὸ κέντρον λαμβάνει καὶ κεντεῖ τοὺς βοῦς καὶ λέγει· “σπεύδετε, ὦ βόες· ἔλκετε τὸ ἄροτρον καὶ ἀροτρεύετε τὸν ἀγρόν”.

ὁ αὐτουργὸς σπεύδει εἰς τὸν ἀγρόν καὶ καλεῖ τὸν δοῦλον. ὁ δὲ δοῦλος οὐ πάρεστιν· καθεύδει γὰρ ὑπὸ τῷ δένδρῳ. ὁ οὖν δεσπότης βαδίζει πρὸς αὐτόν καὶ λέγει· “ἐλθὲ δεῦρο, ὦ δοῦλε· ῥάθυμε, καὶ βοήθει”. ὁ οὖν δοῦλος βαδίζει πρὸς αὐτόν καὶ λέγει· “μὴ χαλεπὸς ἴσθι, ὦ δέσποτα. ἤδη γὰρ πάρειμι ἐγὼ καὶ φέρω σοι τὸ ἄροτρον”. ὁ οὖν δεσπότης λέγει· “σπεῦδε, ὦ Ξανθία· μικρὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἀγρός, μακρὸς δὲ ὁ πόνος”.

ὁ μὲν Δικαιοπόλις ἐλαύνει τοὺς βοῦς, οἱ δὲ βόες τὸ ἄροτρον ἔλκουσιν.

ὁ μὲν Δικαιοπόλις ἐλαύνει τοὺς βοῦς, οἱ δὲ βόες ἔλκουσι τὸ ἄροτρον. ὁ δὲ Ξανθίας σπείρει τὸ σπέρμα. ἀλλὰ ἰδοὺ· μένουσιν οἱ βόες καὶ οὐκέτι ἔλκουσι τὸ ἄροτρον. ὁ μὲν οὖν Δικαιοπόλις τοὺς βοῦς καλεῖ καί, “σπεύδετε, ὦ βόες”, φησὶν· “μὴ μένετε”. οἱ δὲ βόες ἔτι μένουσιν. ὁ οὖν Δικαιοπόλις, “διὰ τί μένετε, ὦ βόες;” φησὶ καὶ βλέπει πρὸς τὸ ἄροτρον, καὶ ἰδοὺ· λίθος ἐμποδίζει αὐτό. ὁ οὖν Δικαιοπόλις λαμβάνει τὸν λίθον ἀλλ’ οὐκ αἶρει αὐτόν· μέγας γὰρ ἐστὶν. καλεῖ οὖν τὸν δοῦλον καί, “ἐλθὲ δεῦρο, ὦ Ξανθία”, φησὶν, “καὶ βοήθει· λίθος γὰρ μέγας τὸ ἄροτρον ἐμποδίζει, οἱ δὲ βόες μένουσιν”.

ὁ οὖν Ξανθίας βραδέως προσχωρεῖ ἀλλ’ οὐ βοηθεῖ· βλέπει γὰρ πρὸς τὸν λίθον καί, “μέγας ἐστὶν ὁ λίθος, ὦ δέσποτα”, φησὶν· “ἰδοὺ· οὐ δυνατόν ἐστὶν αἶρειν αὐτόν”. ὁ δὲ Δικαιοπόλις, “μὴ ῥάθυμος ἴσθι”, φησὶν, “ἀλλὰ βοήθει. δυνατόν γὰρ ἐστὶν αἶρειν τὸν λίθον”. ἅμα οὖν ὁ τε δεσπότης καὶ ὁ δοῦλος αἶρουσι τὸν λίθον καὶ φέρουσι αὐτόν ἐκ τοῦ ἀγροῦ.

ἐν ᾧ δὲ φέρουσιν αὐτόν, πταίει ὁ Ξανθίας καὶ καταβάλλει τὸν λίθον. ὁ λίθος πίπτει πρὸς τὸν τοῦ Δικαιοπόλεως πόδα. ὁ οὖν Δικαιοπόλις στενάζει καί, “ὦ Ζεῦ”, φησὶν, “φεῦ τοῦ ποδός. λάμβανε τὸν λίθον, ὦ ἀνόητε, καὶ αἶρε αὐτόν καὶ μὴ οὕτω σκαιὸς ἴσθι”. ὁ δὲ Ξανθίας, “διὰ τί οὕτω χαλεπὸς εἶ, ὦ δέσποτα,” φησὶν· οὐ γὰρ αἰτιός εἰμι ἐγώ· μέγας γὰρ ἐστὶν ὁ λίθος καὶ

οὐ δυνατόν ἐστὶν αὐτὸν φέρειν”. ὁ δὲ Δικαιοπόλις, “μὴ φλυᾶρει, ὦ μαστιγία, ἀλλ’ αἶρε τὸν λίθον καὶ ἔκφερε ἐκ τοῦ ἀγροῦ”. αὐθις οὖν αἶρουσι τὸν λίθον καὶ μόλις ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ ἀγροῦ. ἔπειτα δὲ ὁ μὲν Δικαιοπόλις ἐλαύνει τοὺς βοῦς, οἱ δὲ βόες οὐκέτι μένουσιν ἀλλὰ ἔλκουσι τὸ ἄροτρον.

“οὐ δυνατόν ἐστὶν, ὦ δέσποτα, τοσοῦτους λίθους ἐκφέρειν”.

ἐν δὲ τούτῳ προσχωρεῖ ὁ Φίλιππος· ὁ Φίλιππός ἐστιν ὁ τοῦ Δικαιοπόλλεως υἱός, παῖς μέγας τε καὶ ἀνδρεῖος· φέρει δὲ τὸ δεῖπνον πρὸς τὸν πατέρα. ἐπεὶ δὲ εἰς τὸν ἀγρὸν εἰσβαίνει, τὸν πατέρα καλεῖ καὶ λέγει· “ἐλθὲ δεῦρο, ὦ πάτερ. ἰδοὺ· τὸ δεῖπνον φέρω. μηκέτι οὖν πόνει ἀλλὰ κάθιζε καὶ δεῖπνε”.

ὁ οὖν πατὴρ λείπει τὸ ἄροτρον καὶ καλεῖ τὸν δοῦλον. καθίζουσιν οὖν ἅμα καὶ δειπνοῦσιν. μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ὁ Δικαιοπόλις, “μένε, ὦ παῖ”, φησὶν, “καὶ βοήθει. λάμβανε τὸ σπέρμα καὶ σπεῖρε ἐν τῷ πέδῳ. σὺ δέ, ὦ Ξανθία, σκάπτε τοὺς λίθους καὶ ἔκφερε ἐκ τοῦ ἀγροῦ. πολλοὶ γὰρ εἰσιν οἱ λίθοι καὶ μόλις δυνατόν ἐστὶν ἀροτρεῦειν”. ὁ δὲ Ξανθία, “ἀλλ’ οὐ δυνατόν ἐστὶ τοσοῦτους λίθους ἐκφέρειν”. ὁ δὲ Δικαιοπόλις, “μὴ φλυᾶρει, ὦ Ξανθία, ἀλλὰ πόνει”. πονοῦσιν οὖν ὁ τε πατὴρ καὶ ὁ παῖς καὶ ὁ δοῦλος. τέλος δὲ καταδύνει ὁ ἥλιος, οἱ δὲ ἄνθρωποι οὐκέτι πονοῦσιν ἀλλὰ λύουσι μὲν τοὺς βοῦς, τὸ δὲ ἄροτρον λείπουσιν ἐν τῷ ἀγρῷ καὶ πρὸς τὸν οἶκον βραδέως βαδίζουσιν.

ὁ τε δεσπότης καὶ ὁ δοῦλος βαδίσουσιν εἰς τὸν ἀγρόν. ὁ μὲν δοῦλος τὸ ἄροτρον φέρει. ὁ δὲ δεσπότης ἐλαύνει τοὺς βοῦς. ἐπεὶ δὲ τῷ ἀγρῷ προσχωροῦσιν, οἱ βόες οὐκέτι βαίνουσιν. ὁ οὖν δεσπότης καλεῖ αὐτοὺς καί, “μὴ μένετε, ὦ βόες!, φησὶν, “ἀλλὰ σπεύδετε εἰς τὸν ἀγρόν”. οἱ δὲ βόες ἔτι μένουσιν. ὁ οὖν δεσπότης τὸν δοῦλον καλεῖ καί, “ἐλθὲ δεῦρο, ὦ Ξανθία”, φησὶν, “καὶ βοήθει. οἱ γὰρ βόες μένουσι καὶ οὐ δυνατόν ἐστὶν ἐλαύνειν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀγρόν”. ὁ μὲν οὖν δοῦλος προσχωρεῖ καί, “ἀλλὰ δυνατόν ἐστιν”, φησὶν· “ἰδοὺ”, καὶ κεντεῖ τοὺς βοῦς. οἱ δὲ οὐκέτι μένουσιν ἀλλὰ σπεύδουσιν εἰς τὸν ἀγρόν.